

Τῷ Εφ. Ιωάννη Μενάγι,
ὁ γράφας = 420 =

185285

Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ ΕΞΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ

ΥΠΟ

Ι. Α. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ.

Συνοψ. Γραμ.



ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

1868.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΣΘΗΤΙΚΩΝ

Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ ΕΞΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

Ἐπειδὴ ὁ Βουλευτὴς Κ. Γεώργιος Ἰακωβάτος δὲν ἤρ-
χέσθη εἰς τὴν, ἔνεκα περιφρονήσεως, μέχρι τοῦδε σιωπὴν
μου, δι' ὅσα κατ' ἐμοῦ ἔγραψεν, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πο-
λιτισμοῦ, ἀλλ' ἠθέλησε, διὰ τε τῶν ἀγορευμάτων του καὶ
ἐντύπως, νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι αἱ εἰς τὸ ποίημά του « Οἱ
Ἕλληνες καὶ οἱ Μουζικοί » ἀπαντῶμεναι ἄσεμνοι ἐκφρά-
σεις εἶναι ὡχρὰ ἀπεικόνισις τῶν ἀσέμων λόγων καὶ τῆς
πολιτείας μου· ἠναγκάσθην πρῶτον μὲν ν' ἀποστείλω
πρὸς τὴν Βουλὴν ἔγγραφον δῆλωσιν περὶ ταύτης τῆς συ-
κοφαντίας, καὶ δεύτερον νὰ διαφωτίσω τὸ κοινὸν διὰ τῆς
ἐπομένης ἀπαντήσεως, περὶ τοῦ ὁποῖός τις εἶναι ὁ Γεώρ-
γιος Ἰακωβάτος, καὶ ὁποῖος ἐγώ.

Ἐγγραφὸν ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 8 Ἰουλίου 1868

Ι. Α. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.



Πρὸς τὴν Βουλὴν.

Πληροποροῦμαι ὅτι ὁ βουλευτὴς Κ. Γεώργιος Ἰακωβάτος
ὑπερασπιζόμενος ἐνώπιον τῆς Βουλῆς τὸ ποίημά του « Ἕλλη-
νες καὶ Μουζικοί, » ἀνέφερεν ὅτι ὅλαι αἱ ἄσεμνοι καὶ ἀσεβεῖς
ἐκφράσεις τοῦ ποιήματος τίθενται εἰς τὸ στόμα μου, ὅτι δῆθεν
ἐγὼ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀναφέρω αὐτάς εἰς τὰ ποιήματά μου.

Ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ ἡ Βουλὴ ἴσως ὅτι εἶναι ψευδὴ τὰ ἐκτε-
θέντα παρὰ τοῦ Κ. Ἰακωβάτου· καὶ ἄλλοτε ἐπροκάλεσα αὐ-
τὸν διὰ τοῦ τύπου ν' ἀναφέρῃ τὰ χωρία τοῦ ποιήματος ἢ
ποιημάτων μου, ἐν οἷς ἀκόλαστοι ἐκφράσεις ἀναφέρονται ἢ ἐ-
μφασιζοῦνται, ὥς ἀσεβῶς ἐφηρημένοι εἰς τὸ ποίημα « Ἕλ-
ληνες καὶ Μουζικοί » ἀλλ' αὐτὸς ἀπατήσας, ὑπὸ τὸ ὄνομα
τοῦ Πολιτισμοῦ, διὰ σοφιστικῶν καὶ βαρανῶν ὕβρεων, δὲν ἀ-
νέφερεν εἰς ποῖον τῶν ποιημάτων μου ὑπάρχει ὡς λέγει, ὅτι μ' ἄ-
ρέσει τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῇ μέσῃ, ἀλλὰ κατέφυγεν, ὡς
συνήθως, εἰς ψεύδη ἀνυπόστατα, ὅτι ὁ σεισμὸς δῆθεν κατέστρε-
ψε τὸ ποίημα ἐκεῖνο τὸ ἐμπεριέχον ταύτην τὴν ἐκφρασίαν, φέ-
ρων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ θῆτα στρουγγὴν τινα ἐκ
τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ Κρασοπατέρα, ἐξ ἧς μάλιστα καταφαί-
νεται ἡ περὶ τὸ παραμορφόνειν καὶ συκοφαντεῖν δεινότης τοῦ
κατηγόρου μου καὶ οὐδὲν ἕτερον, ἢ ὅσον οὐκ ἀκατόπως τῆς
ἐξομολογήσεως μαρτυρήσει περὶ τούτου.

2ον. Ὅτι εἰς τὸ ποίημα « Ἕλληνες καὶ Μουζικοί » αἱ ἀ-
σεβεῖς ἐκφράσεις δὲν τίθενται εἰς τὸ στόμα ἐμοῦ, ἀλλ' εἰς τὸν
χορὸν τῶν Μουζικῶν, γέννημα καὶ πλάσμα τοῦ ποιητοῦ.

Τῆς παρουσίας διαβιβάζω ἀντίγραφον πρὸς τὸν Κύριον Προ-
εδρὸν, ἵνα τὸ ἐποβάλῃ ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, καὶ πρὸς ἄλλους
βουλευτάς, θέλω δὲ δημοσιεύσει αὐτὴν καὶ διὰ τοῦ τύπου.

Ἐν Ἀθηναῖς τῇ 2 Ἰουλίου 1868.

Ὁ ἔνεκα τῶν ἐθνικῶν ποιημάτων του ἐπικληθεὶς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Κρασοπατέρας, ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κακοῦργότατον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πώ-
τε· λάθρα γάρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον,
μῦθος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἰτιον.
(Κλεάνθης.)

Ἦθελα τηρήσει βθεῖαν σιωπὴν εἰς ὅσας, κεκρυμμένος
ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πολιτισμοῦ, ἐξέμεσε κατ' ἐμοῦ συκο-
φαντίας καὶ ὕβρεις, ὁ μοναδικὸς ἐπὶ αἰσχρολογίᾳ Γεώρ-
γιος Ἰακωβάτος· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ μόνον ἀνετύπωσε τὸ
φυλλάδιον « οἱ αὐτοκατάκριτοι ὑποψήφιοι τῶν ξένων, »
ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ ν' ἀπορρίψῃ ἀφ' ἐχυτοῦ τὴν γενικὴν
καταφορὰν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐξυβρισθέντος Ἑθνους, καὶ νὰ
ἐπιρρίψῃ ἐπ' ἐμέ τὸ φυσικὸν ἤδη κατασταθὲν εἰς αὐτὸν
πλεονέκτημα, τοῦ ἀσυστόλως ἐξυβρίζειν θεῖά τε καὶ ἀν-
θρώπινα, ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ ποιήματός του « Οἱ
Ἕλληνες καὶ οἱ Μουζικοί » ἐν ᾧ, οὐδὲ τῶν Βασιλικῶν
προσώπων φέιδεται, διὰ τοῦτο ἀναγκάζομαι νὰ διαψεύσω
τὰς φληναφίας του.

Εἰς τὸ κατὰ τὴν 19 Ἰανουαρίου 1868 τυπωθὲν καὶ κατὰ
τὴν 1 Ἀπριλίου διανεμηθὲν φυλλάδιον « οἱ αὐτοκατάκριτοι
ὑποψήφιοι τῶν ξένων » Λέγει, ὅτι ἐπειδὴ ἐπέπεσα κατ'
αὐτοῦ διὰ πέντε μωρῶν καὶ συκοφαντικῶν ἐντύπων, ἡ-
ναγκάσθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Πατριωτικοῦ του (sic)
καθήκοντος νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ἥτις δὲν εἶναι ὕβρις,
ἀλλ' ἀρετὴ. Ψεύδεται ὅμως ἐκ προοιμίων, διότι τρία μό-
νον ἐντυπα ὑπάρχουσιν, αὐτὸς δὲ τὰ ἀριθμεῖ πέντε, καὶ
εἰς ἄλλο μέρος τοῦ φυλλαδίου του ἔξ.

Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο δείγμα τῆς ἀληθείας του, ἃς
ἐξετάσωμεν ἂν τὰ ἐντυπα τὸν προσβάλλουσιν, ὡς λέγει,
καὶ τὸν συκοφαντοῦσι. Τὰ ἐντυπα λέγουσιν ἐμμέτρως,
ὅσα διὰ τῆς γνωστῆς ἐκείνης παραιτήσεώς του εἶπε, καὶ
ὅσα εἰς τὸν Νομάρχην καὶ τοὺς φιλησύχους πολίτας κα-
τὰ τὴν 9^{ην} Ἰουλίου 1867 ἔπραξε. Ἄν λοιπὸν τὰ ἐντυπα
εἶναι, ὡς λέγει, μωρὰ καὶ συκοφαντικὰ, ἔπρεπε νὰ τὰ δι-
αψεύσῃ καὶ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν εἶπε τοῦτο Ἕλληνας,
Μουζικούς, τὴν Ἐκκλησίαν, Παγόδον, τοὺς Ἀρχιερεῖς

καὶ Ἱερεῖς, Βόνζους, ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ Μη-
τροπολίτας. Ἐπρεπε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ἐξυβρίσει τὸν
Νομάρχην εἰς τὴν προκυμαίαν Ληξουρίου, οὔτε περιεφέρ-
θη μετὰ τινων ἐκ τοῦ ἡπατημένου Λαοῦ καὶ προσέβαλεν
ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των φιλησύχους πολίτας καὶ Ἱερεῖς, ποῦ
μὲν γαυγίζων, ποῦ δὲ γρυλλίζων καὶ ποῦ νιαουρίζων. Ἐ-
πρεπε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι σέβεται τοὺς νόμους τοῦ Κράτους,
καὶ ὅχι δημοσκοπικῶς νὰ παφλάξῃ « Κάτου ἡ ἐκκλησιαστικὴ
ἀφομοίωσις. » Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο δὲν ἡδυνήθη νὰ πράξῃ,
κατέφυγεν εἰς τὴν συνήθη τῆς ἀγυρτείας ὁδόν, καὶ ὅλος
ἐνθους ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, διαβόρηγνυει τὰ ἱμάτια αὐτοῦ
ἐκφωνῶν μετὰ Πατριαρχικῆς τῇ ὄντι ἐμφάσεως « ἀπελθε
» λοιπὸν Καλόγηρε ἀποστάτα, καὶ Ἀναγνώστα Ἰουλιανέ
» παραβάτα! Εἶσαι ἀνάξιος νὰ ζῇς ἐν μέσῳ πτωχῶν καὶ
» ἀθῶων χριστιανῶν. » Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ κα-
τέφαγεν αὐτὸν καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ μίαν τοιαύτην
ἀποστασίαν, ὅτι μόνυχός ὢν, ὡς λέγει, ἀπεσκήρτησα τῆς
ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ « ὅπως δὴποτε ἡ παραμαν-
» τωμένος, ἡ ἀπαράμειντος, ὁ καλόγηρος εἶναι καλό-
» γηρος καὶ ὁ Μοναχὸς Μοναχός. » Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι
διέμεινα εἰς τὴν Μονὴν τῶν Κηπουραίων ὀκτῶ περίπου
μῆνας, καὶ ὅτι ἔλαβα ῥασευγὴν μετονομασθεὶς Ἰωσήφ,
δὲν ἔγινα ὅμως οὔτε σταυροφόρος, οὔτε μεγαλόσχημος,
ἀπόδειξις δὲ τούτου ἔστω, ὅτι ἐνῶ κατὰ τοὺς Μοναδικούς
κανόνας μετὰ τριετῆ, ἢ τοῦλάχιστον διετῆ δοκιμασίαν ὁ
δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖ· τουτέστι γίνεται μεγαλόσχη-
μος, ἐγὼ μετὰ ὀκτάμηνον ἐν τῇ Μονῇ διαμονὴν ἀνεχώ-
ρησα, πιστεύων ἀδιστακτικῶς ὅτι προσέβαλλον καιρῶς τὸ
Εὐαγγέλιον, διαμένων ἐν τῇ Μονῇ.

Παραδέχομαι ὅμως πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἡ ἐκ τῆς Μονῆς
ἀναχώρησις μου ἦτο ἀποστασία. Ὅπως εἰς διάστημα δέκα
καὶ ἕξ ἐτῶν, Κύριε ὀρθόδοξε Ἰακωβάτε, δὲν ἤνοιγες τοὺς
ὀφθαλμοὺς τῶν πτωχῶν καὶ ἀθῶων χριστιανῶν; σήμε-
ρον τόση τρυφερότης καὶ φροντίς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ! Πῶς
ὁ ἐμμανὴς ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ζῆλος σου ἠνέχθη ἐπὶ
δεκαεὶς ἔτη κατὰ τὴν τοιαύτην ἀποστασίαν, ἐπενεγκοῦσαν οὐ
μικρὰν βλάβην τοῖς πτωχοῖς καὶ ἀθῶοις χριστιανοῖς!
Ἀλλ' οὐδὲν καινόν· διότι καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλεγέ τις

ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ
ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ
ΜΟΥΣΙΚΟΣ

φιλόπτωχος « Διὰ τί τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη τρια-
» κοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; εἶπε δὲ τοῦτο,
» οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελλεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι
» κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόχομον εἶχε καὶ τὰ βαλλό-
» μενα ἐδάσταζε. » Ἀφ' ὧν ὁμοῦς τὰ ἐν τῷ καιρῷ ἐ-
» κείνῳ, ἐπανερχομαι εἰς ὅτι ἀνωτέρω εἶπον, ὅτι διαμένων
ἐν τῇ Μοῦνῃ δικαίως ἂν ἐνομιζόμενη ἀθετητῆς τοῦ Εὐαγ-
» γελίου καὶ τῶν παρδάλεων θηριωδέστερος. Καὶ ἰδοὺ ὁ
λόγος.

Ἄναχωρήσας ἐκ τῆς Μονῆς ἔγινα πατὴρ καὶ μήτηρ τῆς ὀρφανῆς, ἀνηλίκου καὶ ἀπόρου οἰκογενείας τοῦ μακαρίτου Θεοῦ μου ἱεροκλήρυκος Διονυσίου Ἀραβαντινοῦ, περιέθαλψα καὶ ἔθρεψα αὐτὴν διὰ τῶν ἰδρώτων μου, ὑπάνδρευσα τὰ ὀρφανὰ, καὶ ἐξεπλήρωσα, νομίζω, καθήκον ἀσυγκρίτως ἀνώτερον τῆς Κηπουριώτικης καλογηρικῆς. Τὴν παίδελλον ταύτην πράξιν, οὔτε ὁ μέγας Κώδης τῶν Κηπουραίων, οὔτε οἱ τεσσαράκοντα νῦν ζῶντες μοναχοί, οὔτε πᾶσα ἡ σοφιστεία καὶ ἡ περὶ τὸ συκοφαντεῖν καὶ αἰσχρολογεῖν δεινότης δύναται ν' ἀποσβέσῃ. Ἐρωτῶμεν τῶρα τοὺς ζῆλον μὲν Θεοῦ ἔχοντας ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ἑῖναι ἀποστασία τοῦτο ἂν, δυνάμενός τις νὰ ὠφελήσῃ, κλειῇται εἰς μονὴν τινα ἀμεριμνῶν περὶ τῶν οἰκείων του; ἢ εἶναι χείρων ἀπίστου ὁ τῶν οἰκείων μὴ προνοῶν; ἢ Αἱ δύο τοῦ Θεοῦ ἀκρόταται ἐντολαὶ δύνανται νὰ πραγματοποιηθῶσιν ἐν τῇ Μονῇ; ἢ ἔχει μισθὸν παρὰ τῷ Θεῷ ὁ τὸν ἀδελφόν του μὴ ὠφελῶν, ἀλλὰ κεκλεισμένος ἐν τῇ Μονῇ νηστεύει καὶ θρηνεῖ; — Ὁχι. Μυριάκις ὄχι, λέγει ὁ Χρυσόστομος « Οὐδὲν κατόρθωμα σφόδρα μέγα » δύναντ' ἂν, ὅταν μὴ τὸ κέρδος καὶ εἰς ἐτέρους δια- » διδῶ καὶ δηλοῖ ὁ τὸ τάλαντον ὑγιὲς προσενεγκὼν, καὶ » διχοτομηθεὶς, ἐπειδὴ αὐτὸ οὐκ ἐπλεόνασε. Καὶ σὺ τοί- » νυν ἀδελφέ, κἂν ἄσιτος μένης, κἂν χαμαὶ καθεύδῃς, » κἂν θρηνῇς διὰ παντός, καὶ μηδὲνα ἕτερον ὠφελῆς οὐ- » δὲν μέγα ἐργάσῃ... Κἂν τὴν ἄκραν φιλοσοφίαν ἀ- » σκῇς, τῶν δὲ λοιπῶν ἀπολλυμένων ἀμελῇς, οὐδεμίαν » κτήσῃ παρὰ Θεοῦ παρρησίαν... Ὅτε ἀκτῆμοσύνη, οὔτε » μαρτύριον, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἡμῶν προστιθεὶς δυνήσε- » ται, ἂν μὴ τὴν ἄκραν ἀγάπην ἔχωμεν (Ὁμίλ. κέ. εἰς

» τὴν Α'. πρὸς Κορινθ. § 3. 4) » Ἄς κρίνῃ λοιπὸν ἕκαστος τῶν ἀναγωνιστῶν, ἂν, ὁ περιθάλπων καὶ τρέφων ἄπορα καὶ ἀνήλικα ὄρφανὰ, ὁ μορφῶν καὶ ἀνατρέφων κατ' οἶκον νέους τιμῶντας καὶ τιμῆσαντας τὴν Πατρίδα, ὁ ἀνέκαθεν κατὰ τῶν προδοτῶν, ἀπατεῶνων καὶ ἀγυρτῶν ἀνθιστάμενος πρὸς ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ, ἦναι ἀποστάτης καὶ Ἰουλιανὸς παραβάτης.

Πολλά ἐδυνάμην εἰσέτι νὰ εἶπω περὶ τοῦ ἀντικειμένου
τούτου, ἀλλὰ κατηγορία τις ἄλλης φύσεως μὲ ἀναγκάζει
νὰ λησμονήσω καὶ τὸν μέγαν Κώδικα τῆς μονῆς, καὶ
τοὺς τεσσαράκοντα μάρτυρας Μοναχούς· κατηγορία, ἥτις,
ὅσον εἶναι γελοία, ψευδὴς καὶ ἄλογος, ἄλλο τόσον εἶναι
ἐμπαθεστάτη, ἀναιδεστάτη καὶ γέννημα ψυχῆς μηδὲν ἱε-
ρὸν ἐχούσης. Εἶναι δὲ ὅτι εἰς τὰ ποιήματά μου, λέγω
ρήτῳ, ὡς λέγει ὁ δεινὸς περὶ τὸ πλάττειν καὶ ψευδολο-
γεῖν κατήγορός μου, ὅτι « ἄλλο γράμμα δὲν μ' ἀρέσει,
παρὰ τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῇ μέσῃ. »

Κατὰ τὸ 1850 ἐξεδωκα ἐκ διαλειμμάτων τὰ ἐπόμενα καὶ εἰς πολλοὺς σωζόμενα ποιήματα. 1ον. Ὁ Κρασοπατέρας, 2ον. Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ Κρασοπατέρα καὶ 3ον. Ἡ ἀνάρρωσις τοῦ Κρασοπατέρα. Ὁ δεινὸς μου κατήγορος διὰ τὰ ὑποστηρίξῃ ὅ,τι ἡ δημιουργικὴ φαντασία του ἐγέννησε, πλάττει, ὅτι προγενέστερον ποίημα τῆς ἐξομολογήσεως ἐμπεριέχει τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῇ μέσῃ, ἀλλὰ σήμερον δὲν σώζεται· ἐπειδὴ ἂν καὶ πολλοὶ τὸ εἶχον, ἢ τὸ ἔσχισαν ἢ τὸ ἔχασαν, ἢ τὸ ἐστερήθησαν ἕνεκα τῶν σεισμῶν, καὶ ὅτι ἑκατὸν πολῖται, τυχόντες μνήμης τεραστίας, πρὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν ἐνθυμοῦνται ὅτι ἀνέγνωσαν τοῦτο. Ἄς ἴδωμεν, ὅχ' ἄριστε ψευστῶν, μέχρι τίνος θὰ πηδᾷς.

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ πρώτου μου ποιήματος ὁ Κρασοπατέρας, ἐτύπωσα τὴν ἐξομολόγησιν, ὥστε τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι τὸ ἀπολεσθὲν ποίημα εἶναι δεύτερον, κατὰ τὸν Ἰακωβάτον, καὶ ἡ ἐξομολόγησις τρίτον. Ἐγὼ δὲ λέγω, ὅτι πρῶτον εἶναι ὁ Κρασοπατέρας καὶ δεύτερον ἡ ἐξομολόγησις, καὶ ὅτι τὸ ἀπολεσθὲν ποίημα δὲν ὑπῆρξε ποτὲ, καὶ ἐπομένως οὔτε ἀπωλέσθη. Ἐπιμένω εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, διότι μετῴων μὲ τὸν πῆχυντον τοὺς ἄλλους

ὁ Μουζικοποιητὴς, λέγει τὰ ποιήματά μου, τὰ πατριωτισμοῦ καὶ ἠθικῆς γέμοντα, ἀνθήματα καὶ ἄσπενα, τὴν δὲ ἀνθηκτικότητα εὐρίσκει εἰς μόνον τὸ μηδέποτε ὑπάρξαν ποίημα· ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνυπαρξίας του. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μου ποιήματος προαγγέλω, ὅτι ἀκολούθως θέλω ἐκδώσει τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Κρασοπατέρα, ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ προαγγελία. « Ἄν αἱ περιστάσεις μας » τὸ συγχωρήσωσι, θέλωμεν ἐκδώσει προσεχῶς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Κρασοπατέρα, ἥτις θέλει εἶσθαι περίεργος διὰ τὸ πολυετές καὶ πολυειδές τῶν ἀμαρτιῶν του »· Ποῦ λοιπὸν ὑπάρχει τὸ πρὸ τῆς ἐξομολογήσεως ποίημα τὸ ἐμπεριέχον ταύτην τὴν ἔκφρασιν; Βαβαὶ τῆς ἀνανδρίας καὶ ἀναισχυνίας! Εἰς τοιαῦτα μέσα καταφεύγει διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὰ ποιήματά μου εἶναι Μουζικικά. Ἄλλ' οὐδὲν δεινόν· ὁ αἰσχρολόγος ποιητὴς καὶ βουλευτὴς θέλει νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν καὶ ἀδιαφορεῖ ὡς πρὸς τὰ μέσα· ἀδιαφορεῖ περὶ ὑπάρξεως ἢ μὴ, τοῦ ποιήματος· Ἄν εὐρίσκει λαβὴν; Πλαστοურγεῖ αὐτὸς θεμίτα καὶ ἀθέμιτα, λέγει ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ· ἰδοὺ Ὁρθόδοξος! ἰδοὺ Μάλαμα! ἰδοὺ! τί; Τίποτε.

Ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας λοιπὸν τοῦ ποιήματος μεταβαίνει εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ δευτέρου μου ποιήματος, τὴν ἐξομολόγησιν. Ἐδῶ δὲ κροτεῖ τὰς χεῖρας καὶ βοᾷ γηθοσύνως, ὅτι εὔρηκε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ θῆτα καὶ ἰώτα, ἀλλὰ μ' ὅλην τὴν σοφιστείαν καὶ φλυαρίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται νὰ ἀποδείξῃ τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰώτα μὲς τῇ μέσῃ, περιπίπτει εἰς τοιοῦτους παραλογισμούς, ὥστε εἶναι ἄξιος οἴκτου. Φέρει στροφὴν τινὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἐξ ἧς προκύπτει, κατὰ τὴν λογικὴν του, ὅτι ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ μ' ἀρέσει· διὰ νὰ ἰδῶσιν ὅμως οἱ ἀναγνώσται μέχρι τίνος φθάνει ἡ ἀλογία τοῦ (πῶς νὰ τὸν ὀνομάσω ἀπορῶ!) παραθέτω τὴν αὐτὴν στροφὴν, καὶ ἐν τέλει τῆς ἀπαντήσεως ὀλοκληρὸν τὴν ἐξομολόγησιν.

Πνευμ. Πές μου τ' εἶπες τοῦ λαοῦ μας· καὶ ἂν οἱ λογιῶσιν ν' ἀλήθεια

Τὴ συχώρεσι ἃς ἔχῃς ἀπὸ τὴν κορφήν ὡς τὰ νύχια

Γιατὶ εἶπαν πολλοὶ

Πῶς σ' ἀρέσει ἰώτα μέσα εἰς τὴν δασεῖα καὶ ψιλήν.

Κρασ. Ἀκουσε πνευματικέ μου: Τὸ κρασί, αὐτὸ μ' ἀρέσει.

Γι' ἄλλους εἶναι τὸ φεγγάρι μὲ τὸ ἰώτα μὲς τῇ μέσῃ.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ Κρασοπατέρα, ἔλεγόν τινες, ὅτι ζητῶ θέσιν παρὰ τῆς Προστασίας καὶ διὰ τοῦτο γράφω κατ' αὐτῆς, ἐγὼ δὲ διὰ τῶν ἀνωτέρω αἰνιγματικῶν ἐκφράσεων ἐσχημάτισα τὸ γράμμα Θῆτα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρκτικὸν τῆς λέξεως Θέσις. Ἦτο ὡς νὰ ἔλεγεν ὁ Πνευματικὸς, πολλοὶ εἶπον ὅτι σοῦ ἀρέσει τὸ Θῆτα, δηλαδὴ ἡ θέσις. Ὁ δὲ Κρασοπατέρας, ἀρνούμενος τὸ λεγόμενον, ὁμολογεῖ ὅτι μόνον τὸ κρασί (εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι ὑδροποτῶ) τουτέστι τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τοῦ ἀρέσει, ἡ δὲ θέσις εἶναι δι' ἄλλους. Ποῦ λοιπὸν ὑπάρχει τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰώτα μὲς τῇ μέσῃ; Βλέπετε ὁπόσῃν ἔχει ἀναισχυντίαν! νὰ φέρῃ μαρτυρίαν πρὸς ἀπόδειξιν τῶν αἰσχρολογιῶν του ἐκεῖνο, ὅπερ τὸν καταδικάζει, νομίζων ἀνοήτους τοὺς ἀναγινώσκοντας; — Ὑπάρχει θῆτα μὲ τὸ ἰώτα εἰς τὴν μέσῃ; Καὶ ἂν ὑπῆρχε, καὶ ἐσήμαινε ὅτι ἡ αἰσχρὰ ψυχὴ ὑπαινίττεται· δὲν ἀποκρίνεται καθαρὰ καθαρῶτατα ὁ Κρασοπατέρας, ὅτι μόνον τὸ κρασί τοῦ ἀρέσει; — Εἶναι λοιπὸν ἡ δὲν εἶναι συκοφαντία προφανεστάτη; Θέλετε ὅμως νὰ ἰδῇτε καὶ εἰς ποίαν ἀλογίαν κατηνέχθη ὁ ὑπατος τῶν ἐξαρχοπούλων; Προσέξατε. Σχηματίσατε κατὰ πρῶτον τὸ Θ, ἐὰν θέσητε ἐν τῷ μέσῳ τὸ ἰώτα, θέλετε σχηματίσει Σταυρὸν ἐντὸς κύκλου ⊕, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς τοιοῦτου σχήματος· δύναται τις νὰ ἐξαῇ αἰσchrὰς ὑπονοίας; Πρέπει νὰ ἦναι τις Ἰακωδάτος, τουτέστι γελοῖος καὶ ἀναίσχυντος, νὰ διίσχυρίζηται ὅτι ὁ σταυρὸς ἐντὸς κύκλου εἶναι σημεῖον ἀνθηκτικότητος. Πρέπει νὰ ἦναι τις νοθευτὴς τοῦ ἐντύπου μου, διίσχυρίζόμενος ὅτι μοῦ ἀρέσει τὸ θῆτα, ἐνῶ ἐγὼ λέγω καθαρῶτατα ὅτι μόνον τὸ κρασί μοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ μία τοιαύτη προφανὴς νόθευσις· πῶς ἄλλως καλεῖται παρὰ πλαστογραφία; Πλαστογράφος γάρ ἐστιν οὐ μόνον ὁ γράφων πλαστὰ ἔγγραφα, ἀλλὰ καὶ ὁ νοθεύων τὸ σύγγραμμα ἢ ἐγγράφον τινος. Ἄν ἐξετάσωμεν ὅμως τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ τὴν логи-

ΙΑΚΩΒΑΤΙΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΙΤΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ

κὴν ἔποψιν. Ἐδυνάμην γράφων κατὰ τῆς Προστασίας καὶ τῶν Προστασιανῶν νὰ παρενείρω εἰς τὰ γραφόμενά μου ἀσέμνους λόγους; Ἐδυνάμην, ἐνῶ κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς φωτισμὸν τοῦ λαοῦ, καθ' ὅσον μοὶ τὸ ἐπέτρεπον αἱ ἀσθενεῖς μου δυνάμεις, νὰ φαρμακώσω τὴν καρδίαν του δι' αἰσχροτήτων; Ἐπρεπε νὰ ἤμαι Ἰακωβάτος διὰ νὰ δώσω τοιαῦτα εἰς τὸν λαὸν μαθήματα. Ἰδοὺ τί ἔγραφε καὶ ἡ ἐφημερίς τῆς Ἑνώσεως κατὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου 1850. « Κατ' αὐτὰς ἐξέδωκεν » ὁ Κ. Ι. Ἀραβαντινὸς ἐν ποιημάτιον ἐπονομαζόμενον, » ὁ Κρασποπατέρας, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναμιγνύων μὲ τὸν εὐ- » φυέστερον καὶ κομψότερον τρόπον τὸ ἀστεῖον μὲ τὸ » σοβαρὸν, διαπραγματεύεται τὰ πλέον σοβαρὰ ζητήματα » τῆς ἡμέρας ἐσωτερικὰ τε καὶ ἐξωτερικὰ, σύμφωνα μὲ » τὰς εὐχὰς καὶ τὰς προσπάθειάς ὅλων τῶν ὑγιῶς προ- » νούντων συμπατριωτῶν μας. Συγχαίρομεν ἐξ ἑνὸς μὲν » τὸν νέον μας τοῦτον ποιητὴν, καὶ προτρέπομεν αὐτὸν » νὰ ἐξακολουθῇ γράφων τοιαῦτα ἄσματα, τὰ ὁποῖα δὲν » δύνανται εἰμὴ νὰ ἐπενεργῶσι δραστηρίως ἐπὶ τοῦ δη- » μοσίου πνεύματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πατρίδα ἣτις ἀ- » πέδειξεν εἰς τὸ μικρὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐλύ- » θησαν τὰ δεσμὰ τοῦ νοός μας, δύο ποιητὰς τὸν Κύριον » Ἀραβαντινὸν καὶ τὸν Κύριον Μαυρογιάννην, οἵτινες τι- » μῶσι τὴν πατρίδα των. »

Ἐκ πάντων τούτων πᾶς τις βλέπει, ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἀνυπάρχτου θῆτα - ἰῶτα κατέπεσε, καὶ καταπεσὼν κατέχωσε τὸν αὐτοῦ οἰκοδόμον ἐν τῇ δυσώδει καὶ ναυτίᾳ-σιν προξενούσῃ σποδῶ του.

Προσέξατε ὅμως εἰς μίαν ἄλλην τοῦ Αἴαντος Μαστιγοφόρου ἀπροσεξίαν, διὰ νὰ ἴδῃτε ὅτι ἐνῶ θέλει νὰ κρυβῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πολιτισμοῦ, ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τοῦ φυλλαδίου, καταφαίνεται ἀθελήτως αὐτὸς αὐτότατος συγγραφεὺς καὶ ποιητής, ἰδοὺ δὲ τὸ χωρίον ἐξ οὗ προδίδεται· « σὺ ἔχεις τὰ ποιήματά σου, δῶτε » ἡμεῖς δὲν ἡμεῖθα τότε ἐδῶ, καὶ ἔπειτα τοιαῦτα πολύ- » τιμα ποιήματα δὲν συνειθίζομεν νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν βιβ- » λιοθήκην ἡμῶν, ὅπου μεταξὺ Ἀνακρέοντος καὶ Χρη- » στοπούλου δὲν μένει τόπος διὰ Γουρουνοπατέρων. » Οἱ

συνδρομηταὶ τοῦ Πολιτισμοῦ βιβλιοθήκας δὲν ἔχουσιν, οὔτε κατὰ τὸ 1850 ἦσαν ἀπόντες, ἐπομένως ὁ γνήσιος συγγραφεὺς εἶναι ὁ ὁμολογῶν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἦτο ἐδῶ καὶ ἡ μόνη ἀλήθεια ἡ ἐν τῷ φυλλαδίῳ ὑπάρχουσα εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν διὰ φυλακισμῶν, ἐξοριῶν καὶ παντὸς εἶδους καταδιώξεων προσεπάθει ἡ Προστασία νὰ καταπνίξῃ τὸ ὑπὲρ Ἑνώσεως ἀναπτυχθὲν ἐν Ἑπτανήσῳ φρόνημα, καὶ πάντες οἱ εἰλικρινεῖς πατριῶται παντοιοτρόπως ἐπιέζοντο, δὲν ἀπέκαμνον ὅμως διδάσκοντες τὸν λαὸν προφορικῶς καὶ ἐντύπως περὶ τῶν συμφερόντων του, ὁ ποιητὴς τῶν Μουζικῶν διέμενε ἀνάληγτος εἰς τὰς Πάτρας· ἄς εἴπῃ τί ἐπραξέ δι' ἔργου ἢ λόγου, ποίας ὠφελείας παρέσχε ἐν τὴν Πατρίδα καὶ τότε καὶ νῦν, καὶ, ἂν μίαν μόνην δείξῃ, ἔχει δίκαιον ν' ἀποκαλῇ συκοφάντην τὸν θέλοντα νὰ κρύψῃ τὰς εἰς τὴν πατρίδα ἀγαθοεργίας του. Πλὴν τὰ γεγονότα μαρτυροῦσι τὸ ἐναντίον.

Ἡ διαίρεσις, ἡ ἀδελφομαχία, ἡ πρὸς τοὺς νόμους ἀπειθεία, αἱ βάνχουσι καὶ αἰσχίσται καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς στενωτέρους συγγενεῖς του ἐξυβρίσεις, εἶναι αἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους δρέπει ὁ Λαὸς τοῦ Ληξουρίου, τὸ Ἔθνος ὅλον, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν Βασιλικῶν προσώπων, ἐκ τῆς παιδείας τοῦ ποιητοῦ καὶ βουλευτοῦ. Πᾶν εὐγενὲς καὶ γενναῖον αἶσθημα, ὁ ἀκραιφνὴς πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία ἐμπαίζεται καὶ χλευάζεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἰδετε δὲ ἐν τῷ τέλει τοῦ φυλλαδίου του πῶς διὰ τῶν ἰδίων του λόγων ἀποδείκνυται τοῦτο. « Ὁ ὀσιώτατος » Κρασποπατέρας μεθύων μέθην Σκυθικὴν καὶ Σκυθικῶν » πνεύματι ἐμπορούμενος, καὶ κεντώμενος ὑπὸ τοῦ οἴ- » στρου τοῦ Ἰστρου φάλλει ἐπὶ τὸν ποταμὸν τοῦ αἵμα- » τος τῆς Κρήτης « τὸ Ἀρκάδι του καὶ τὴ Ῥουσσία του! » Ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως παραθέτω αὐτὸ τὸ ποίημα τὸ ὁποῖον ἀπεύθυνα εἰς τὸν Πολιτισμὸν, καὶ ἕκαστος ἄς κρίνῃ ὅποια εἶναι τὰ πατριωτικὰ τοῦ κατηγοροῦ μου αἰσθήματα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τὸ Ἐθνικὸ Ποτῆρι.

Τὸ ἀθάνατο Κρασάκι, ὅποιος Ἕλληνας τὸ πίνει
Κ' ἔχει ἔθνισμὸ στὰ στήθια : Ἐμπορεῖ ἀδιάφορος νὰ μείνῃ
Γιὰ τὴν Κρήτη; Χρόνοι δύο περπατοῦν καὶ πολεμοῦνε
Τ' ἀδελφάκιμας μὲ Τούρκους, γιὰ τὴν λευτεριά νὰ γδοῦνε.
Ἄκουσε καὶ ἔλεπ' ὁ κόσμος, πῶς τῇ Κρήτης τὰ λιοντάρια
Εἶναι τῶν εἰκοσι ἓνα τῇ Γραβιάς τὰ παληκάρια.
Ναὶ ! τὸ αἷμά τους κί' ἂν στάζῃ.
Πλὴν τὴν ἔθνικὴ τιμὴ μας, μὲ τὴ δόξα τους σκεπάζει.

—ο—

Κάτου τ' ἄρματα φωνάζουν, γύρου-γύρου εἰς τ' Ἀρκάδι,
Ἄν τουφεκί' ἓνα πέσῃ, ταξειδεύετε 'ς τὸν Ἄδην.
Ἔτσι ἔλεγαν οἱ Τούρκοι, ὅξ' ἀπὸ τὸ Μοναστήρι.
Πλὴν τ' ἀθάνατο τοῦ ἔθνους ἔτσι τρέχει τὸ ποτῆρι
Καὶ ἡ ἔθνικὴ του δόξα, ἔτσι ἔριζεται φωνάζει,
Τούρκοι ! Ἕλληνας τὴ δόξα γιὰ ζωὴ δὲν τὴν ἀλλάζει.
Ἔτσ' ἔλεγαν οἱ κλεισμένοι
Κί' ἀπ' τ' ἀθάνατο τοῦ ἔθνους τὸ κρασί' ἀναβρασμένοι.

—ο—

Ἐσωθήκανε τὰ βόλια. : Καὶ λοιπὸν τί θεὸς νὰ γένῃ;
Τούρκου σκλάβοι ! — Ὅχι ἐλπίδα γιὰ τὴ δόξ' ἀκόμα μένει
Εἴπ' ἓνας Παπᾶς. Ποῦ Πίστι καὶ Πατρίδα εἶχ' ὡς δύο
Τῇ ζωῇς τοῦ ἡλίου. Θάρρος, ἀφοβία καὶ αἷμα κρῖο
Θέλ' ἡ θέσι μας. Καὶ τρέχει, τὸ δαυλὸ 'ς τὸ χέρι ἀρπάζει
Μαζωκτῆτ' ἐδ' ὅλοι, ἀδελφία, δίχως δάκρυ, φωνάζει
Κί' ὅλοι 'ς τὴ στιγμὴ, 'ς τὴ μέση
Βάνουν τὸν Παπᾶ, κρατῶντες εἰς τὸ χέρι τους τὸ φέσι.

—ο—

Τὸ Σταυρὸ μὲ τὸ δεξιὸν του, ἀσηκόνει ἀνασπαστῆτε
Λέει σ' ὅλους, τὸ Χριστό μας. Θάνατο μὴ φοβηθῆτε.
: Γ' εἶναι μιὰ ζωὴ; Ἄς πάῃ . . . Ἀπὸ τοῦ τυράννου δούλου
Σ' τὴ μπαρούτη φωτιά ! Εἶπε. Σεισμὸς γένεται καὶ οὐλαί

Εἰς τὸν Οὐρανὸ πετᾶνε. — Ὡς τί δόξα ! ὡς κ' ἡ Δύσις
Καὶ ἀθλέητα τιμάει. τοῦτο τ' ἅγιο μεθύσι.

: Βλέπεις τὸ Ἐθνικὸ ποτῆρι

Πῶς μ' ἀθανασίας δόξα ἐντυσε τὸ Μοναστήρι ;

—ο—

Ἀπ' αὐτὸ, Πολιτισμὲ μου, τὸ ποτῆρι νὰ μεθύσῃς
Καὶ τὸν Κρητικὸν ἀγῶνα, ἂν ἦς Ἕλληνας μὴ ἔρισης
Ὅποιος βρίζει τὴν Ἑλλάδα, τὴ Ρουσία καὶ τὴν Κρήτη
Τὸ Κρασὶ τὸ Ἐθνικὸ μας, γιὰ προδότη τὸν κηρύττει.
Ναὶ τὸ ἔθνος μας θὰ γίνῃ, καὶ σὲ λίγους χρόνους, ἴσως
Σεβαστό. Ἀπ' τὴν καρδιά μας ἂν πετάξωμε τὸ μῖσος
Ναὶ, Πολιτισμὲ ν' ἀφήσῃς ψέμα καὶ πλαστογραφία
Κ' ἡ καρδιά σου καὶ τοῦ ἔθνους τότες θέλει γένει μία.

Ὁ παρὰ τοῦ Πολιτισμοῦ συκοφαντηθεὶς

I. A. APABANTINOS.

Ἐν Ληξαυρίῳ 1868 Ἰανουαρίου 12.

: Τί δὲ ἀντέταξεν εἰς τὸ Ἐθνικὸν τοῦτο ἄσπμα ὁ Μουζι-
κοποιητής ; τὰς ἐν τῷ τέλει τοῦ φυλλαδίου στροφάς, τὰς
ὁποίας, ὡς λέγει, ἐξῆξεν ἐκ τοῦ ἀνεχδότου τότε, νῦν δὲ
ἐκδοθέντος ποιήματός του «οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ Μουζικοί»
καὶ τὰς ὁποίας ἀνετύπωσε μετὰ τοῦ φυλλαδίου ἐν εἵδει
παραρτήματος εἰς τὸ τυπογραφεῖον Μερίμνης.

Διὰ νὰ ἴδῃ δὲ τὸ κοινὸν μέχρι τίνος φθάνει ἡ κυνική του
ἀναιδεια, ἃς μὴ βαρυνθῇ ν' ἀναγνώσῃ καὶ τὴν ἀνατύπω-
σιν τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ Κρασσοπατέρα, ἥτις θέλει χρη-
σιμεύσει καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, εἰς τὴν κα-
τηγορίαν, ὅτι ἐγὼ ἀνέκαθεν ὑπηρετοῦν τοὺς ξένους.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑ.

Ὁ Κρασοπατέρας καὶ ὁ Πνευματικός.

» Οὐκ αἰσχύνομαι ὁμολογῆσαι τὰς ἁμαρτίας μου,
» ἐνὶ ὄψιον Θεοῦ, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ Θεοῦ. » (Σιράχ.)

- Π. Πῶς Κρασοπατέρα ! : τ' ἔχεις ;
Κ. Σ' τὴν καρδιά μεγάλο βάρος.
Καὶ φοβοῦμαι μὴ μὲ κόψῃ, ὁ σκληρὸς κὶ ἀσπλαχνὸς χάρος.
Π. Ἔχε θάρρος !
Κ. ὦ Ἀφέντη ! — Μὲ τὸ χάρος ποῖος τὰ βάνει ;
Π. Τὶ λέν οἱ γιατροί ;
Κ. Πῶς ἔχω δέσποτά μου τὸ μηγιάνη (1)
Ἄλλοι λέν πῶς εἶν' πλευρίτης. Ἄλλοι λέν πῶς εἶναι φθίσι.
Οἱ νέοφερτοι φωνάζουν, πῶς δὲν εἶν' παρὰ μεθύσι,
κὶ ὁ σφιγμός μου λέν δηλοῦ
Ὅτι μᾶκαψε τὰ σπλάχνα, τὸ κρασάκι τὸ πολύ.
Π. Γιατρικὰ τοῦ διωρίσαν ;
Κ. Ἄλλοι αἶμα. Ἄλλοι γάλα.
Οἱ νέοφερτοι μοῦ λένε, νὰ μὴν πίνω κρασί στάλα.
Ἰοιοὺς ν' ἀκούσω ; Ποῦ νὰ κλίνω ; Σὰν τὶ γιατρικὴ νὰ πάρω ;
Ἄ γιατροί ! Ἐσεῖς μοῦ φταῖτε, ἂν παλαιῶ με τὸ χάρο !
Σὲ μιὰ τέτοια δέσποτά μου, γιατρικὴ ἀσυμφωνία
Καθ' ἐλπίδα μου ἀφίνω σ' τὴν ἀγία μας θρησκεία
καὶ θὰ ξεμολογηθῶ
Μὴν ὁ θάνατος μ' ἀρπάξῃ καὶ νὰ μὴ διορθωθῶ.
Π. Εὔγε σου Κρασοπατέρα ! Ἄφσ το τώρα τὸ κρασί σου
Ταῖς Μαινάδες καὶ τὸ Βάκχο, καὶ θυμῆσου τὴ ψυχὴ σου.
Ὁ Θεὸς μας εἶναι μέγας ! Εἰς αὐτὸν ἔχε ἐλπίδα,
Πῶς μιὰ μέρα θὰ πᾶμ' ὅλοι, στὴν ἀληθινὴ Πατρίδα !

(1) Ἀσθένεια δυσθεράπευτος ἕνεκα τῆς ἥρας τοῦ ἔτους.

Ναὶ θὰ πᾶμε ! Μὴ δακρύζης ! Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν ξένοι,
Σὰν κὶ ἐδῶ, ποῦ ποῖος μᾶς σφάζει, καὶ ποῖος ἀδίκᾳ μᾶς δέρνει
Ἐκεῖ εἶναι μιὰ φωνή,

Ἀλληλούϊα ! Ἐκεῖ νὰ λευθεριά ἀληθινή.

Ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ γέρων Σαβαώθ ! ποῦ μ' ἕνα νεῦμα
Κουνεῖ, ρίχνει, καταστρέφει, κάθε δόλο κάθε ψεῦμα.
Σατανᾶς ἐκεῖ δὲν εἶναι, ἢ, ψυλὴ Ἀστυνομία
Ποῦ στὰ δίκια κλεῖ τὰ μάτια, καὶ τὰ κρίνει μὲ τὴ βία
Ἄλλὰ εἶν Κριτὴς τσ' ἀρφάνιας ποῦ τρομάζει τοὺς τυράννους
Ραδιούργους καὶ φονιάδες, ἀσεβεῖς, προδόταις, πλάνους
Ποῦ μὲ λόγια φοβερά

Ἀπ' τὰ πρόβατα, τὰ γίδια, θὰ χωρίσῃ μιὰ φορὰ.

Σοῦ π' αὐτὰ γιὰ διδάξῃ σου, καὶ φυλάξ' ἀπὸ προφάσεις
Ὅτι ἔκαμες ἢ εἶπες, μὴ μ' ὑπόκρισι σκεπάσης
Ἦξερέ το πῶς τὰ λόγια τὰ γλυκὰ, κ' ἡ εὐγλωττία
Κρύβουν κάποτε ἀπάτη, πλάνη, καὶ ραδιουργία.
Ἦ ἀπλὴ μονάτ' ἀλήθεια εἶν ἡ γλῶσσα τῆς καρδιάς μας
Κ' ἡ συνείδησ' εἶν ὁ μάρτυς, ὅπου ξέρεῖ τὰ κρυφὰ μας
Αὐτὴν ῥῶτα κὶ ἄς σοῦ πῇ.

Καὶ εἰς ὅσα σ' ἐρωτήσω, ἄφς τὴν νὰ μ' ἀποκριθῇ

Προσοχὴ:—Εἶν πολλοὶ χρόνοι ποῦ δὲν ἔκαμες μετάνοια;

- Κ. Εἶν ἀφέντη ἀπὸ τότες, ποῦ μᾶς εὗρηκ' ἡ ἀρφάνια.
Π. Ἀθλίε Κρασοπατέρα ! Τόση ἀποχὴ μεγάλη !
Ἰβλέπεις τώρα ὅποιος πίνει τὸ κρασί πόσο ποῦ σφάλει ;
Κ. Τὸ κρασί ! ὦ δέσποτά μου ! Μὴ σοῦ τόπαν οἱ Γιατροί μου,
Τοὺς πιστεύεις ; — Γιὰ παιγνίδι μοῦ προδίδουν τὴν τιμὴ μου.
Τῶν γιατρῶν ἡ συμφορὰ
Εἶν ἡ ἔλλειψι τσ' ἀρρώστιας, εἶπε ἕνας μιὰ φορὰ.

Π. Πρόσεχε νὰ σ' ἐρωτήσω . . Μὴν κατηγορᾷς τὸν κόσμον ;

Κ. Μάλιστα Πνευματικέμου. Φανερά μέσα εἰς τὸ δρόμο.

Π. Ἰκαὶ τί λές ;

Κ. Ἦ ὁ ἄνθρωπος, γέρον, ἐγινήκανε κυδῶνι,

Καὶ ἔτυπιόντ' ἀνάμυσό τους, τὸ λαό μας ποῖος νὰ πάρῃ. (1)
Ποῖος, μετὸ Σταυρὸ εἰς τὸ χέρι. Ποῖος μετὸ σπαθί εἰς τὴ μέση
Ποῖος, μετὲ χρυσῇ στολῇ του, προσπαθεῖ νὰ τὸν κερδέσῃ.

Π. Καὶ σὲ τοῦτον τὸ χορὸ,
Ἔϊναι ἄνθρωποι, μὲ πνεῦμα ἄλληνικὸ καὶ καθαρό;

Κ. Εἶν' ἀφέντη κάπου, κάπου.

Π. Ὁ λαός μας τοὺς γνωρίζει;

Κ. Τοὺς γνωρίζει· πλὴν ὁ δόλος δῶθ' ἐκείθε τὸν γυρίζει.

Π. Συμβουλεύω σε ν' ἀφήσῃς καθε σου κατηγορία
Ἐπειδὴ ὡς λὲς, ὁ δόλος βλέπω πόχει τὰ πρωτεῖα.

Κ. Ναί. τ' ἀφίνω κι' ἀπὸ τώρα, πλέον δόλιον δὲν βρίζω
Ῥαδιούργους, λαοπλάνους, πλὴν δὲν ἀναθεματίζω.

Δὲν μιλῶ καὶ γιὰ διπλοῦς

Π. Ἐχεις ἄλλα;

Κ. Τίποτ' ἄλλο δὲ ἔχω παρὰ ἐχθρούς.

Π. Καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ σου;

Κ. Ἡ φιλελεύθερ' Ἀγγλία

Πῶστησε εἰς τὴν Ἑλλάδα τρομερὴ πολιτορκία

Ποῦ τιμὴ καὶ κάθε νόμος, ποδοπάτησε. Κι' ἀφρίζει

Πῶς τοὺς Ἕλληνας, ὁ στόλος, ὁ φοικτός της δὲ φοβίζει

Κι' ἐπειδὴ συνειθισμένη, εἰς τοῦ δυνατοῦ τὸ νόμο,

Μὲ τὴ βία ἀγωνιέται, νὰ τοὺς ρίξῃ σ' ἄλλο δρόμο.

Ὡς καθὼς καὶ εἰς τὰ Νησιά

Ἡ μὲ χάρο, ἡ μὲ χαίδια, πάντα φέρνει μοιρασιά.

Π. Ἐχεις λάθος. Ἡ Ἀγγλία πάντοτε μᾶς ἀγαπάει

Κ' ἡ μᾶς δέρνει ἢ μᾶς σφάζει, τὸ καλὸ μας πιθυμáει

Ἀλλ' ἐσὺ, ποῦ σκοτισμένο τὸ κρασὶ ἔχει τὸ μυαλό σου

Δὲν γνωρίζεις ποιοὶ ν' οἱ φίλοι, ποῦ γυρεύουν τὸ καλὸ σου.

Κ. (μὲ θυμὸν)· Τοῦρκο μ' ἔκαμες ἀφέντη; Σέβομαι τὸ φόρεμά σου
Εἶδε

Π. Ἀφς ταῖς φλυαρίαις, δὲς τὸ χάρο ποῦ ν' κοντά σου.

Κ. Καὶ λοιπὸν νὰ σιωπῶ;

Ἢ νὰ πῶ, πῶς τὴν Τουρκίαν καὶ Ἀγγλίαν ἀγαπῶ;

Τὴν ἐχθρεύομαι Ἀφέντη! Τὸ φωνάζω παρρησία

Τὴ μισάω . . Καὶ ἄς εἶναι ὅσο θέλεις ἁμαρτία.

Μὲ τὸ μῖσος μ' ἂν ἐμπόρια, ἤθελε τὴν ἀφανίσω.

Γιὰτὶ θέλει τὸ κρασί μου, στανικῶς νὰ τὸ πουλήσω

Ἀκούς τώρα! Τὸ κρασί μου νὰ μὴν ἔχω ἐξουσία,

Μὲ τ' ἀδελφία μου νὰ πίνω· ἂν δὲν θέλ' ἡ προστασία!

Π. Ἐπρὶς σήμερα κρασί;

Κ. Τέτοιαις ὥραις Δέσποτά μου, ποῦ κρασί μὲς τὸ Νησί!

Π. Μισᾶς ἄλλους λέγε. μίλις.

Κ. Μισῶ ὅλους εἰς τὴν ἀράδα

Κεῖρους ποῦ ἔσυραν ἀθώους, εἰς τὸ δαρμὸ καὶ εἰς τὴν κρεμάδα.

Αἰωνίως τοὺς μισάω, ποῦ μὲ λόγια τῆς Θρησκείας

Αἶμα ἔχυσαν ἀθῶων εἰς τὸν βωμὸν τῆς προστασίας

Π. Ἀλησμόνησέ τα τώρα· ὅλοι κάνομε· ὅλοι λάθη

Ποῖος πολὺ καὶ ποῖος ὀλίγο, σέρνομάστ' ἀπὸ τὰ πάθη.

Δι' αὐτὸ σὲ νοθετῶ,

Νὰ εἴπῃς ὁ Θεὸς ἄς κρίνῃ, τέτοιο ἔγκλημα φοικτό . . .

Κ. Ναί. πλὴν πάντα θὰ θυμῶμαι, τσ' ἀλουπούς τὴν πονηράδα

Δὲν ἀλησμονῶ τὴ φρίκη . . τὸ δαρμὸ καὶ τὴν κρεμάδα

Δὲν μοῦ φεύγουν ἀπ' τὸ νοῦ μου, τί μᾶς ἔκαμαν οἱ ξένοι!

Τί μᾶς ἔκαμαν οἱ ντόπιοι, μὲ τοὺς ξένους ἐνωμένοι

Δὲν ἀλησμονῶ ταῖς χήραις, τ' ἄρφανά τὰ γυμνωμένα!

Τῶν μανάδων τόσα δάκρυα, ποῦ ἐτρέχαν ματωμένα!

Καὶ τὸ μαῦρο τὸ Νησί

Ποῦ ἐκέρνα τοὺς δημίους μὲ τ' ὠραῖο του κρασί!

Π. Ἀφς τα τώρα ἐπεράσαν. Κάθε μῖσός μας ἄς λείψῃ

Κ' ἡ μετάνοια κ' ἡ ἀγάπη, κάθε σφάλμ' ἄς ἐξαλείψῃ.

Κ. Μισῶ κι' ἄλλους.

Π. Ποῖοι νὰ τοῦτοι;

Κ. Οἱ διπλοῦς καὶ οἱ τρεῖς ξέρεις;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

(1) Αἱ γὰρ ὑπερβολαὶ τῶν φιλονεικίῶν χαλεπαὶ ταῖς πόλεσι καὶ μετὰ
γάλους κινδύνους ἔχουσι. (Πλουτ. Ἀγῆσ.)

Ἡ δὲ ἐκείνη περὶ μου ποιοὶ νὰ τοῦτοι, ποῦ συχνὰ τοὺς ἀναφέρει;

- Κ. Εἰν' ἐκεῖνοι ποῦ ἐτρέξαν, 'ς τὴν κυρὰ τὴν Προστασία
Καὶ μὲ χαμηλὸ κεφάλι, ἐγυρεύανε ζητεία.
- Π. Ὁ καθ' ἓνας γιὰ νὰ ζήσῃ· δὲν τὸ 'ξέρεις πῶς γυρεύεις;
- Κ. Τὸ γνωρίζω πῶς ἡ θέσι, τὸ ἀναπαρδιαῖς γι' αὐτοὺς.
- Πλὴν δὲ μ' ἀφῆσες νὰ πῶ
- Π. Λέγε, ἐξομολογήσου, κάθε σου κακὸ σκοπὸ.
- Κ. Μισῶ 'κεῖνους, ποῦ γιὰ θέσι, 'ς τὴν Κυβέρνησι κολλῶνται
'Δὲ λαβαίνουν;—Γυρνοῦν πλάταις καὶ μὲ τὸ λαὸ τραβιῶνται.
Καὶ πετιῶνται ρίζοσπάταις. Καὶ μιλοῦνε κ' ἐνεργοῦνε
Στὴν περίστασι τὸ μάτι, ρίχνουν πῶς νὰ 'φελῇθουνε
Κ' οἱ προχτεσινὸι φαντάδες, τὸ αὐτὶ τὸ 'Αστυνομίας
Εἶναι σήμερα οἱ φίλοι τοῦ λαοῦ!!! Τὸ αὐτονομίας!!!
'Ἡμπορῶ ν' ἀδιαφορῶ,
Τέτοια πρόσωπα νὰ βλέπω 'ς τῆς Πατρίδας τὸ χορὸ;
- Π. Ἐχεις ἄλλο;
- Κ. Ὅχι Ἀφέντη.
- Π. Γιὰ καλὰ καλὰ στοχάσου.
'Ο,τ' ἀφῆσες ἤξερέ το, πῶς τὸ πέρνεις καὶ κοντὰ σου
- Κ. Δὲ θυμῶμαι τίποτ' ἄλλο, παρὰ ποῦ σ' αὐτὴ τὴν πάλῃ
Εἶπα τοῦ λαοῦ, πῶς πρέπει νὰ φερθῇ, γιὰ νὰ μὴ σφάλῃ
- Π. Πές μου τ' εἶπες τοῦ λαοῦ μας; κ' ἂν οἱ λόγοι σου 'ν ἀλήθεια
Τὴ συχῶρεσι ἄς ἔχῃς ἀπὸ τὴν κορφ' ὡς τὰ νύχια.
Γιατὶ εἶπανε πολλοὶ
Πῶς σ' ἀρέσει 'ῶτα, μέσα 'ς τὴ δασεῖα καὶ ψιλῇ.
- Κ. Ἄκουσε Πνευματικέ μου: Τὸ κρασί, αὐτὸ μ' ἀρέσει.
Γ' ἄλλους εἶναι τὸ φεγγάρι μὲ τὸ 'ῶτα μὲς τὴ μέση.
- Π. Στὸν λαὸν λοιπόν, τί εἶπες;
- Κ. » Λαέ! 'ἰδὲς πολλοὺς θὰ ψηφίσῃς
» Λαέ! Μάθε καὶ εἰς ποίους ταῖς κατάραις σου θὰ χύσῃς
» Λαέ! Πρόσεξε ποιοὶ εἶναι ποῦ φοροῦν τὰ ματωμένα
» Τοὺς γνωρίζεις; Μαύρην ψῆφον, ῥιψτοὺς τοῦ μ' ὀργισμένον
» Λαέ ἔχε προσοχὴν, βλέμμα
» Μὴ σφικτὰ σ' ἀλυσοδέσῃ, τούτ' ἡ νέα ἐποχὴ.

- » Λαέ! Δεῖξε χαρακτηρὰ, φεύγα τούτους, φεύγα 'κεῖνους
» Ποῦ μαυρίζουν ἀπὸ μέσα, κ' ὀξυθ' εἶναι σὰν τοὺς κρίνους
» Τίμαε τοὺς ρίζοσπάταις—Ὅχι ὁμῶς κατὰ γράμμα
» Ἀλλ' ἐκεῖνους ποῦ τοιούτους, τοὺς ἀπέδειξε τὸ πρᾶγμα.
» Μὴ σὲ λέξεις κάνεις βάσι, μόνον πρᾶγματα ἐμπρὸς σου.
» Τὴ συνειδῇς μὴ βλάβῃς, καὶ ἄς εἶναι κ' ἀδελφός σου.
» Τίμησε τὴν ἀρετὴν.
- » Κι ὁποῖος, δὴποτε τὴν ἔχη, 'ς τὴ ψυχὴ σου ἄς γραφτῇ.
- » Λαέ! Γνώριζ' τὴν ἀπάτη, μὴ σὲ χάσῃ σὲ βυθίσῃ
» Μὴ μ' ἐλπίδες καὶ μὲ χέρια ἀδειανὰ στερνὰ σ' ἀφήσῃ.
» Τίμαε λαὸ ἀλήθειαι! Μὴ σὲ κόμματα τηράζῃς
» Ἐθνισμὸν, τιμὴ, κ' ἀλήθεια, ὅπου ταῦρος νὰ τ' ἀρπάξῃς
» 'Τᾶχ' ἡ μετριοφροσύνη;—Τίμησέ τὴν ἔτσι πρέπει
» Ἄδεν τὰ ἔχεις—Φύγ' ἐκεῖθε κ' ἄφ' τὴν ἄτακτα νὰ τρέχῃ.
» Ἡ στιγμὴ εἶναι φοικτὴ.
- » Ἀφανίστικες! ἂν λόγια σου σουρίζουνε 'ς τ' αὐτὶ.
- » Λαέ! οἱ διπλοὶ κ' οἱ πλάνοι, σπέρνουνε συκοφαντίαις.
» Καὶ τὴν ἀρετὴ τὴ ντυοῦνε, μ' ὅσαις κάνουν ἀτιμίας,
» Πρόσεχε μὴ σ' ἀπατήσουν. Λαέ! σοῦ μιλ' ἡ καρδιά μου
» Δὲ μιλοῦνε οἱ σκοποὶ μου, οὔτε τὰ συμφέροντά μου
» Λαέ! μὴν παραμελήσῃς, ἄνδρες Ἕλληνες μὲ πνεῦμα.
» Ἀλλὰ βίψε καὶ εἰς τούτους ἱλαρὸν καὶ γλυκὺ βλέμμα!
» Ἡ στιγμὴ εἶναι φοικτὴ.
- » Θὲ ν' ἀφανισθῇς! ἂν κάμῃς ὅ,τι σοῦπαν μὲς τ' αὐτὶ.
- » Λαέ! αἰσχός σου ἂν ἴσως τὴ συνειδῇς πατήσῃς.
» Αἰσχός σου! Ἄν ἐναρέτους πατριώτας δὲν ψηφίσῃς.
» Λαέ! Τίμησ' τὴν Πατρίδα! τίμησ' τὴν Ὁρθοδοξία!
» Λαέ! Τρέμω μὴ σὲ σύρῃ, 'ς τὸν κρημνὸν ἡ ἀγυρτία
» Λαέ! Τρέμω, καὶ ὁ τρόμος περισσεύει ὅσο πάσι
» Καὶ φοβοῦμαι, μὴ ἡ ψεύτρα φιλελευθερίᾳ σὲ φάῃ
» Λαέ, ἴσως τὸ κρασί,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΕΩΡΕΩΝ

Θεὸς νὰ λείψ' ἀπ' τὸ Νησί.
'Εἰς τὸ λαὸ μας, Ἄγιε Πνευματικέ μου.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡὼς σοῦ φαίνονται ; ἡ τὰ κρίνεις ὅτι εἶν ὁρθά ; — γὰρ πές μου.

Η. Μοῦ ἀρέσει, δὲ ἔς τὸ κρύβω, ἡ μικροῦλα διδασχὴ σου
Κι' ὅποιος εἶναι ἀπ' τὴν ἀλήθεια, ὡς ἀκούσῃ τὴ φωνὴ σου.
Ἔχε γιὰ ! Κι' ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, ἡ ἀβρώστια νὰ περάσῃ.

Κ. Προσκυνῶ Πνευματικέ μου. Κι' ἡ εὐχολά σου νὰ πιάσῃ !

Η. Ἔχ' ἐλπίδες ἔς τὸν Θεόν

Πῶς θὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν πλάνη, τὸν ἀθῶν μας Λαόν !

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Περιμένομεν τὰς ἐκλογάς, καὶ ἂν αὗται εἶναι κατὰ ληλοι μὲ τὰς τῆς πατρίδος εὐχὰς καὶ ἀνάγκης, ἐλπίζομεν ὅσον οὐπω τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ Κρασοπατέρχ. Εὐχόμεθα νὰ μὴν ἀναγκασθῶμεν νὰ κλαύσωμεν ἐπὶ τοῦ τάφου, τοῦ φιλοῖνου τούτου ἀνδρός.

Γ. Α. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

415247.0002